

Viața Sfântului Stareț Paisie

La 25 iulie 1924, în sfințitele locuri ale Capadociei, s-a născut Arsenie, viitorul Părinte Paisie. Vedea pentru prima dată lumina soarelui material cel ce avea să lumineze ochii duhovnicești ai multora, călăuzindu-i la Lumina cea Adevărată.

Cine s-ar fi gândit atunci ce avea să ajungă acel copilaș mic, dar plin de har? Desigur, nimeni altul fără numai bunul păstor al Farasei, ieromonahul Arsenie, care a văzut, prin harisma sa prorocască, și care, la Botez, i-a dat pruncului, odată cu numele său, și sfintele și prețioasele sale binecuvântări. Fiind de numai câteva zile, micuțul Arsenie, împreună cu binecuvântații săi părinți, Prodromos și Evloghia, și cu ceilalți săteni, în frunte cu marele Părinte Arsenie, au părăsit vatra părintească și au venit în Grecia, stabilindu-se în Konița Epirului. În Konița avea să-și petreacă Arsenie anii copilăriei, crescând în atmosfera caldă a familiei, păzind poruncile lui Hristos într-o multă curăție și ajutându-și tatăl în construcții.

A absolvit școala primară și a deprins meseria de tâmplar, urmându-l astfel întru toate Stăpânului Hristos. Se deosebea prin agerimea sa, prin memorie și prin toate celelalte abilități. Ajuns la vârsta potrivită, s-a înrolat în armată, în anii grei ai războiului civil. A slujit cu devotament patria vreme de patru ani și jumătate, având misiunea de transmisionist. Dumnezeu l-a izbăvit din multe primejdii, păzindu-l, pentru ca mai târziu să poată și el să-i ajute și să-i sprijine pe cei mulți. Eliberat din armată, merge în Sfântul Munte, spre a-l sluji pe mai departe Împăratului Ceresc, intrând în arena nevoițelor și a ostanelilor pentru curățire cu dumnezeiască râvnă și cu multă însuflețire tinerească, luptând cu bărbăție împotriva vrăjmașului tuturor, diavolul...

Intră la început în obștea Mănăstirii Esfigmenu, unde și pune temelia cea bună a zidirii duhovnicești – ascultarea, participând la slujbele lungi de fiecare zi, precum și la toate treburile din mănăstire, chiar până la epuizare. Cu multă evlavie urmează virtuților tuturor părinților, asemenea albinei, care ia de la fiecare ce este mai bun, neprecupețind osteneala, sănătatea și teama de moarte! Sufletul lui, însă, ardea de dragostea isihiei. Primind binecuvântarea egumenului, părăsește mănăstirea și, după câțiva ani de ședere la Sfânta Mănăstire Filotheu și la Mănăstirea Stomiu din Konița, se învrednicește de mult râvnita liniște în de Dumnezeu umblatul Munte Sinai. Aici, în sălbatica și liniștită pustie stâncoasă, petrece doi ani, cu mare lepădare de sine, primind atât descoperiri dumnezeiești, dar având parte și de uneltirile vrăjmașului, însoțite însă, nedespărțit, de purtarea de grijă iubitoare a lui Dumnezeu, în Sinai, Gheronda s-a bucurat de călugărie mai mult decât oriunde în altă parte. Voia lui Dumnezeu, însă, a fost alta, și bunul porumbel s-a întors în Sfântul Munte, patria sa duhovnicească. Acolo, la coliba Cinstitei Cruci, și mai apoi la Panaguda, Părintele Paisie s-a făcut liman de scăpare pentru sufletele oamenilor.

Cu fiecare zi, devenea tot mai cunoscut, și la chilia lui se aduna mulțime de oameni, dintre care mulți mai atârnavă doar de un fir de păr, în adevăratul sens al cuvântului, așteptând cu zăbucim să se deschidă ușa chiliei pentru a întâlni chipul luminos al Starețului și a auzi plăcutele sale cuvinte, sau pentru a-i simți

grija părintească și mângâierea lui caldă. Astfel, sufletul li se schimba, zâmbetul începea din nou să le încolțească pe buze și aflau răspunsuri problemelor și vindecare rănilor lor. Părintele Paisie și-a jertfit liniștea pe care din tinerețile sale o iubise și a preferat să se păgubească pe sine, numai să se facă de folos oamenilor, care, ca niște oi fără păstor, au aflat în el pe cel asemenea păstorului celui bun, care își pune sufletul pentru oi... Anii au trecut, însă, și puterile i s-au împuținat, dar numărul celor îndurerați care îl căutau sporea necontenit. „Mașina – așa cum spunea – se uzează când se înmulțesc călătorii.” Pentru monahi a fost un neînșelat călăuzitor, pentru mireni, învățător și doctor al sufletelor și trupurilor; pentru toți, un părinte iubitor, îngăduitor și plin de bunăvoință. Numai cu cei care voiau să facă rău Bisericii și țării era aspru și necruțător! Se bucura când auzea de clerici, care slujeau cu râvnă Biserica și îi ajutau pe oameni, se bucura văzând monahi, care se purtau la înălțimea chemării lor, cu duh monahal de nevoiță și evlavie; se bucura văzându-i și pe mireni – și mai cu seamă pe tineri – că aveau principii, idealuri și interes duhovnicesc în societatea coruptă în care trăiau. Nu îi plăcea deloc deșertăciunea duhului lumesc, mai ales atunci când vedea aceasta la oameni duhovnicești. Suferea când vedea monahi care își uitaseră ținta și râvna dintâi, pe care el a păstrat-o nestinsă până la sfârșit.

Se bucura că era monah, lucru căruia îi aflate bine sensul, și spunea că viața monahală este mărinimie, bucurie, și nu o soartă nefastă. Este o nebunie, în sensul cel bun al cuvântului. Nebunie sfântă. Pentru aceasta, el însuși, de multe ori, mergea pe jos, prin munți, cu metaniile în mâini, rugându-se în tot locul și în toată vremea pentru mântuirea lumii... Iubea Biserica cu multă înflăcărare, și în sânurile ei s-a sfințit, devenind unul dintre marii Părinți ai Bisericii, care luminează în tot pământul cu razele învățăturilor sale. Cândva, desigur, trebuia să vină și sfârșitul, și nu a întârziat să apară. Tuturor celorlalte boli, pe care le purta, li s-au adăugat cancerul de intestin gros, de la el încheindu-se alergarea pământească, lucru pe care, de altfel, Gheronda îl dorea foarte mult. Ultimele opt luni de încercare prin care a trecut le-a petrecut la Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul de la Suroti, lângă Tesalonic, căreia i-a și fost Părinte, ctitor și întemeietor. Acolo a adormit și a fost înmormântat, acolo unde și Sfântul său locuiește... Cuviosul Arsenie Capadocianul. Mormântul lui a devenit un adevărat loc de închinare, iar maicile din mănăstire, asemenea femeilor mironosițe, sunt nelipsite de lângă el, căci aici este locul unde oamenii vin cu miile pentru a afla tămăduire sufletelor și trupurilor lor. Părintele a viețuit în lume ca un înger pământesc. În chinovie a fost cel mai bun ucenic, în pustie a luptat cu bărbăție și curaj, câștigând biruință peste biruință. Luminează acum pe bolta Bisericii ca o stea a lui Hristos. Exemplul său ni l-a lăsat ca dreptarul adevăratului monah, învățătura sa – ca pe o prețioasă moștenire, iar dragostea sa – ca pe adevăratul său testament. Sfinte Părinte Paisie, roagă-te pentru noi, păcătoșii!

Fragment din cartea Mărturia convertirii unui fost deținut – Părintele Paisie, sfântul și dascălul meu – Editura Egumenița 2016